

οἱ τοῖς μονῆς ταύτης καλόγηροι, φέρον ἐπιγραφὴν τοιαύτην.

TORQUATI TASSI
OSSA HIC JACENT
HIC, NE NESCIUS ESSET, HOSPE
FRATRES HUIUS ECCLESIAE
POSERUNT. (1)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Κ. ΝΑΟΥΜ.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΥΠΗΡΞΕ ΝΑΠΟΛΕΩΝ.

Ναπολέον ὁ Βοναπάρτης, περὶ οὗ τοσαῦτα ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν δὲν ὑπῆρξε ποτέ· εἶναι πρόσωπον ἀλληγορικόν, εἶναι ὁ ἥλιος προσωποποιημένος. Ἡ δὲ διαβεβαίωσις ἡμῶν αὕτη καταδειχθήσεται σαφέστερον ἀφοῦ ἀποδείξωμεν ὅτι ὅσα ἐδημοσιεύθησαν περὶ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ μεγάλου ἐρανίσθησαν ἅπαντα ἐκ τοῦ ἡλίου.

Ἰδωμεν ἐν συνόψει τί λέγουσι περὶ τοῦ ἐνδόξου τούτου ἀνδρός.

Α', λέγουσιν, ὅτι ἐκαλεῖτο Ναπολέον Βοναπάρτης,

ὅτι ἐγεννήθη εἰς νησὶν τινα τῆς Μεσογείου,

ὅτι ἡ μήτηρ του ἐκαλεῖτο Λαιτίταια,

ὅτι εἶχε τρεῖς ἀδελφὰς καὶ τέσσαρας ἀδελφοὺς, ὧν τρεῖς μόνον ὑπῆρξαν βασιλεῖς,

ὅτι κατέπαυσε μεγάλην τινα ἐπανάστασιν,

ὅτι εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ δεκαεξὶ στρατάρχας τοῦ κράτους ὧν δώδεκα μόνον ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ,

ὅτι ἐθριάμβευσεν εἰς τὴν μεσημβρίαν καὶ ὅτι ἡττήθη εἰς τὸν βορρᾶν,

ὅτι, τέλος, μετὰ δωδεκαετῇ βασιλείᾳ, ἦν ἤρξατο ἐλθὼν ἐξ Ἀνατολῶν, ἔδυσεν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Λύττειας.

Ὑπολείπεται ἤδη νὰ μάθωμεν ἐὰν αἱ διάφοροι αὗται μερικότητες ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ εἰκῇ καὶ ἄνευ λόγου ἀπεδόθησαν εἰς αὐτόν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὅστις δῆποτε ἀναγνώσῃ τὰ γραφόμενα ἡμῶν εὐχερῶς εἰς τοῦτο θέλει περῆν.

Καὶ πρῶτον ἅπαντες γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἥλιος καλεῖται Ἀπόλλων παρὰ τῶν ποιητῶν ἢ δὲ διαφορὰ μετὰ τοῦ ὀνόματος Ἀπόλλων καὶ Ναπολέον δὲν εἶναι μεγίστη· καταδειχθήσεται δὲ ἐτι σμικροτέρα ἐὰν ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν, ἥτοι τὴν παραγωγὴν τῶν δύο τούτων λέξεων.

(1) Ἐνταῦθα κεῖνται τὰ ὀνόματα τοῦ Τουρκουάτου Τάσσου, ἵνα δὲ μὴ ἦναι ἀγνωστον ποῦ κεῖνται, ἐπέγραψαν ταῦτα οἱ μοναχοὶ τοῦ μονητηρίου τούτου.

Γνωστὸν ὅτι τὸ ὄνομα Ἀπόλλων, ὅπερ σημαίνει καταστροφεὺς, ἀπεδόθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Ἥλιον, ἕνεκα τοῦ λοιμοῦ ὃν ἐπεμψεν αὐτοῖς ἐστρατοπεδευμένοις περὶ τὴν Τροίαν, ἔνθα μέρος τοῦ μεγαθύμου αὐτῶν στρατοῦ ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ ὑπερβάλλοντος καύσωνος καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐνσκηψάσης ἐπιδημίας, διὰ τὸν πάνυ ἀνοίκειον καὶ ὑβριστικὸν τρόπον, δι' οὗ ὁ ἥρως Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἀπέπεμψεν ἀκέοντα τὸν πολιοῦρχα ἱερεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν φλόστοργον πατέρα τῆς βοώπιδος καὶ λευκώλενου Χρυσήδου· Χρῦσιν, αἰτήσαντα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἡ δὲ ζωνρὰ φαντασία τῶν ἐλλήνων ποιητῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀτυχοῦς τυφλοῦ τῆς Σμύρνης ῥαψωδοῦ, μετεποίησεν εἰς πύρινα βέλη τὰς φλογεράς τοῦ φωστῆρος τῆς ἡμέρας ἀκτῖνας, ἅτινα ὁ παρωρισμένος θεὸς, χωόμενος κῆρ, ἔρριψε κατ' αὐτῶν πανταχόθεν ἵνα ἐκδικήσῃ τοὺς Ἀχαιοὺς· τοὺς ὑβριστὰς τοῦ εὐνοουμένου αὐτοῦ ἱερέως καὶ ἅτινα θὰ τοὺς ἐξωλόθρευον ἀφεύκτως ἅπαντας, ἐὰν, ἵνα κατευνάσῃ τὴν δικαίαν ὀργὴν αὐτοῦ, δὲν ἀπέδιδον τὴν παραίτιον ὀλὴν αὐτῶν τῶν δυστυχημάτων αἰχμάλωτον Χρυσήδᾳ, ὅπως προεῖπε τοῦτο καὶ ὁ πολυῖδμων μάντις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Κάλχας ὁ Θεστορίδης εἰς τοὺς ἀκολούθους στίχους τοῦ Α. Ἰλιάδος 97—100

« Οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν αἰκέα λοιγὸν ἀπώσσει
» πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
» ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν δ' ἱερὴν ἐκατόμβην
» εἰς Χρῦσιν· τότε κέν μιν ἱλασάμενοι πεπίθοιμεν. »

Πιθανώτατα λοιπὸν τότε καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἐπωνόμασαν οἱ Ἕλληνες τὸν Ἥλιον Ἀπόλλωνα, ἀλλ' οἷα δῆποτε καὶ ἐὰν ἦ ἡ περίστασις ἢ ἡ αἰτία δι' ἣν ἀπεδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν Ἥλιον, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ λέξις Ἀπόλλων σημαίνει καταστροφεὺς, ἐξολοθρευτής· ὥςτε Ἀπόλλων καὶ Ἀπολέον εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, διότι παράγονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐλληνικοῦ ῥήματος ἀπολλέω ἢ ἀπολέω, ὅπερ σημαίνει χάνω, φονεύω, ἐξολοθρεύω· εἰς τρόπον ὥστε ὁ νομιζόμενος ἥρως τοῦ αἰωνός μας, ὅστις ἐκαλεῖτο Ἀπολέον, σημαίνει ὅτι εἶχε τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὸν Ἥλιον, καὶ οὕτω συμπληροῖ ἅπασαν τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος τούτου, καθότι μᾶς τὸν περιέγραψαν ὡς τὸν μέγιστον καταστροφέα τῆς ἀνθρωπότητος ἀφ' ὅσους ὑπῆρξαν ποτέ! — Ἀλλ' ἴσως μᾶς ἀντεῖπωσιν ὅτι τὸ ἄτομον τοῦτο ἐκαλεῖτο Ναπολέον καὶ οὐχὶ Ἀπολέον, κατὰ συνέπειαν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸ ὄνομά του ἐν ἀρχικὸν γράμμη

μα ὅπερ ἐλλείπει εἰς τὸ τοῦ ἡλίου. — Μάλιστα, ὑπάρχει οὐχὶ ἐν γράμμα, ἀλλὰ μᾶλλον μία συλλαβὴ περιπλέον, διότι, κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς αἱ ἐνεχάραξαν πανταχοῦ εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ νομιζομένου τούτου ἥρωος ἦτο Νεαπολέων ἢ Νεαπολλύων, ὅπως φαίνεται εἰσέτι ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς πλατείας Βανδῶμ.

Ἄλλ' ἡ πλεονάζουσα αὕτη συλλαβὴ δὲν προσθέτει οὐδεμίαν διαφορὰν, ἀπ' ἐναντίας ἡ συλλαβὴ αὕτη ἐλληνικῆς καταγωγῆς οὔσα, ὥς καὶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ὀνόματος εἶναι μόριον ἐπιβεβαιωτικὸν (ναὶ ἢ νῆ) σημαῖνον ἀληθῶς, ὅθεν συμπεραίνεται ὅτι Νεαπολέων σημαίνει ἀληθῶς ἐξολοθρευτὴς, ἀληθῶς Ἀπόλλων. Εἶναι λοιπὸν πράγματι ὁ Ἥλιος προσωποποιημένος.

Ἀλλὰ τί νὰ εἰπώμεν διὰ τὸ ἕτερον αὐτοῦ ὄνομα; τί σχέσις δύναται νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τοῦ Βοναπάρτου καὶ τοῦ Ἥλιου; Ἀληθὲς ὅτι ἡ σχέσις αὕτη ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνεται ἀλλ' ἐννοοῦμεν τοῦλάχιστον, ἐπειδὴ ἡ λέξις *Bona parte* σημαίνει καλὸν μέρος, ὅτι πρόκειται ἀναμφιλέκτως περὶ πράγματος ὅπερ ἔχει δύο μέρη, ἐν καλὸν καὶ ἐν κακόν, περὶ πράγματος δηλ. ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἥλιον Νεαπολέοντα, καθόσον οὐδὲν ἕτερον ἀναφέρεται τόσον ἀμέσως εἰς τὸν ἥλιον ὅσον ἡ καθημερινὴ αὐτοῦ ἐμφάνισις, ἥς ἀποτελέσματα εἰσὶν ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ, τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος· τὸ φῶς, ὅπερ ἡ παρουσία αὐτοῦ παράγει, καὶ τὸ σκότος, ὅπερ γεννᾶται ἀρνητικῶς ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας του. Εἶναι λοιπὸν μία Περσικὴ ἀλληγορία, εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Ὁρομάζου καὶ τοῦ Αριμάνη, ἡ βασιλεία τοῦ φέγγους καὶ τοῦ σκότους, τὸ Κράτος τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν πνευμάτων, εἰς αἷ, κακοποιὰ πνεύματα τοῦ σκότους, ἀφιέρωναν οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ὅσους κατηρῶντο διὰ τῆς ωραίας ταύτης ἐκφράσεως *abi in malam partem* (ἔρρε εἰς τὸ κακὸν μέρος) ἐννοοῦντες τὸ σκότος. Ἄλλ' ἐάν διὰ τοῦ *malam partem* ἡνθόουν τὸ σκότος, οὐδεμία ἀμφισβολία ὅτι διὰ τοῦ *Bona parte* ὀφείλομεν νὰ ἐννοήσωμεν τὸ φῶς. Εἶναι ἡ νύξ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡμέραν. Εἰς τρόπον ὥστε δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφισβᾶλλωμεν παντάπασις ὅτι καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔχει μεγίστην πρὸς τὸν ἥλιον σχέσιν, ἰδίᾳ ὅταν βλέπωμεν τοῦτο συνδυαζόμενον μὲ τὸ τοῦ Νεαπολέοντος, ὅστις εἶναι αὐτὸς ὁ Ἥλιος, ὡς ἀπεδείξαμεν ἤδη.

Β'. Ὁ Ἀπόλλων, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν ἐγεννήθη εἰς νησὶν τινὰ τῆς Μεσογείου (τὴν Δῆλον) οὕτω καὶ τὸν ἡμέτερον ἥρωα μυθο-

λογοῦσι γεννηθέντα εἰς τινὰ τῆς Μεσογείου νήσον, ἐκ προτιμήσεως ἐκλέξαντες τὴν Κορσικὴν, ὅτι ἡ θέσις αὐτῆς πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἐνθα διατείνονται αὐτὸν βασιλεύσαντα, εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν οἷα ἡ τῆς Δήλου πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἔτχε τοὺς κυριωδέστερους αὐτοῦ Ναῦς καὶ Μαντεῖα. Δὲν ἀντιλέγομεν ὅτι ὁ Πανσανίας θεωρεῖ τὸν Ἀπόλλωνα Αἰγύπτιον θεόν, φρονοῦμεν μόνον ὅτι δὲν εἶναι παντάπασις ἀνάγκη νὰ ᾔναι τις γεννημένος ἐν Αἰγύπτῳ ἵνα θεωρηθῇ καὶ Αἰγυπτιακὴ θεότης, ἀπ' ἐναντίας ὁ Πανσανίας ἡννέει μόνον νὰ μᾶς εἴπῃ, ὡς νομίζομεν, ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐλατρεύετο τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπερ καθιστᾷ καταφανεστέραν τὴν μεταξὺ Νεαπολέοντος καὶ Ἥλιου σχέσιν, καθόσον, ὡς μᾶς διαβεβαιοῦσιν, ἐν Αἰγύπτῳ ἰδίᾳ ἐκλείσθη ὁ Νεαπόλεων περιβληθεὶς ὑπεράνθρωπον δόξαν, ἀπολαθὼν τῶν μεγίστων τιμῶν αἰτίνες ὁμοίον μᾶλλον πρὸς λατρείαν, καθότι ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων ὁ κατ' ἐξοχὴν φίλος τοῦ Μωάμεθ.

Γ'. Διατείνονται ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Λαιτίτσια· ἀλλὰ διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου «*Letitia*», ὅπερ σημαίνει χαρὰ, ἠθέλησαν βεβαίως νὰ σημάνωσι τὴν αὐγὴν ἥς τὸ ἀμυδρὸν φέγγος διαχέει τὴν χαρὰν εἰς ἅπαντα τὴν φύσιν, τὴν χαροποιὰν αὐγὴν ἥτις φέρει τὸν ἥλιον εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ψάλλωσιν ὅλων τῶν αἰώνων οἱ ποιηταὶ ὑποτιθέντες αὐτὴν ἀναίγουσαν διὰ τῶν ῥοδίνων καὶ καλλιχρόων αὐτῆς δακτύλων τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπως τοσάκις χαριέντως καὶ ἀπλοϊκῶς ἐπαναλαμβάνῃ ὁ ἀθάνατος αἰοδὸς «*Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως*» κλπ. Ἀξιοπαρατήρητον δὲ καὶ τοῦτο ὅτι κατὰ μὲν τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκαλεῖτο Λητώ, κατὰ δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν *Λατόνη*, οἱ δὲ Νεώτεροι μετεποίησαν τοῦτο εἰς τὸ *Letitia* ἢ *Loetitia*, οὐσιαστικὸν τοῦ ῥήματος *Loetor* ἢ τοῦ ἀχρήστου *Loeteo* σημαίνοντος, ἐμπνέω τὴν χαρὰν. Καὶ ἐκ τούτου λοιπὸν βεβαιοῦται ὅτι ἡ Λαιτίτσια ὡς καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐλήρθησαν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.

Δ'. Κατὰ τὰ ἀδόμενα ὁ υἱὸς οὗτος τῆς Λαιτίτσιας εἶχε τρεῖς ἀδελφάς. Αἱ ἀδελφαὶ αὗται εἰσὶ βεβαίως αἱ τρεῖς χάριτες αἰτίνες μετὰ τῶν ἐννέα Ἑλληνίδων Μουσῶν (ὡς ἄλλων Κυριῶν τῆς τιμῆς) ἀπετέλουν τὸ γόητρον καὶ τὸν στολισμὸν τῆς Αὐλῆς τοῦ ἀδελφοῦ των Ἀπόλλωνος.

Ε'. Λέγουσιν ὅτι ὁ νέος οὗτος Ἀπόλλων

εἶχε τέσσαρες ἀδελφούς. Οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι εἰσὶν ἀναντιρρήτως αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους, ὡς παρακατιόντες θέλομεν ἀποδείξει. Καὶ πρῶτον, ἵνα μὴ θορυβηθῶσιν ἢ μᾶλλον σκανδαλισθῶσι σεμνότυφοί τινες ἀναγνώσται ἡμῶν ὅτι ἀντιπαριστῶμεν ὑπ' ἀνδρῶν μᾶλλον ἢ ὑπὸ γυναικῶν τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, διαβεβαιούμεν αὐτοὺς ὅτι τοῦτο οὐδὲν ἔχει τὸ παράδοξον καθότι ἐκ τῶν τεσσάρων ὥρῶν τοῦ ἔτους εἰς τὸ Γαλλικόν, μία μόνη, τὸ φθινόπωρον (*L' automne*) εἶναι γένους θηλυκοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου ἀκόμη διαφωνοῦσιν οἱ ἡμέτεροι (Γάλλοι) γραμματικοί, εἰς τὸ Λατινικόν ὁμῶς τὸ *Autumnus* εἶναι γένους ἀρσενικοῦ ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τρεῖς· ὥστε καὶ ἐν τούτῳ οὐδὲν τὸ ἀπαῖδον. Ὡς οἱ τέσσαρες οὗτοι ἀδελφοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἀντιπαριστῶσι τοὺς τέσσαρες τοῦ ἔτους κειροὺς καταφανέστερον ἐκ τῶν ἐπομένων γενήσεται. Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ἀδελφῶν τοῦ Ναπολέοντος οἱ τρεῖς μόνον, ὡς λέγουσιν, ἐξασίλευσαν· οἱ τρεῖς δὲ οὗτοι εἰσὶ, τὸ Ἑαρ, ὅπερ βασιλεύει ἐπὶ τῶν ἀνθέων, τὸ Θέρος, ὅπερ βασιλεύει ἐπὶ τῶν ἀμνητῶν, καὶ τὸ φθινόπωρον ἐπὶ τῶν καρπῶν· καὶ ἐπειδὴ αἱ τρεῖς αὗται ὥραι τοῦ ἔτους ζωογονοῦνται ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἐνεργητικῆς ἐπηρείας τοῦ Ἡλίου, διὰ τοῦτο μᾶς λέγουσιν ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων οἱ τρεῖς μόνον ἐξασίλευσαν, ἀποκλείοντες τὸν χειμῶνα, ὅστις δὲν βασιλεύει ἐπ' οὐδενός. Ἀλλ' ἐν, ἵνα ἀκρωτηριάσωσι τὴν ἀλληγορίαν ἡμῶν, διατείνονται ὅτι καὶ ὁ χειμὼν ἔχει τὸ Κράτος του, ἀποδίδοντες αὐτῷ τὴν μελαγχολικὴν ἡγεμονίαν τῶν πάγων καὶ τῶν χιόνων αἵτινες κατὰ τὴν δυσάρεστον καὶ ὀχληρὰν ταύτην ἐποχὴν λευκαίνουνσι τὰς τερπνοτάτας ἐξοχὰς ἡμῶν, ἔχομεν καὶ πρὸς τοῦτο ἐτοίμην τὴν ἀπάντησιν. Δι' αὐτοῦ ἠθέλησαν νὰ σημάνωσι τὴν γελοίαν καὶ ματαίαν ἡγεμονίαν ἣν ὁ ἀδελφὸς οὗτος τοῦ Ναπολέοντος περιβλήθη μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἡγεμονίαν ἣν ἐκ προτιμῆσεως ἀπέδωκαν αὐτῷ εἰς τὸ χωρίον *Canino*, καθότι ἡ λέξις *canino* παραγομένη ἐκ τοῦ *canis* σημαίνοντος τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ ψυχροῦ γέρατος, ἀναπολεῖ ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα, καθ' ὃν τὰ περιβάλλοντα τὰς τερπνοτάτας κλιτύας ἡμῶν δάση, ἅτινα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ποιητῶν φαίνονται ὡς κόμη, κατακαλυπτόμενα ὑπὸ τῶν πάγων καὶ τῶν χιόνων, παρουσιάζουσι σαφῶς, τὰς παλαιὰς τρίχας τῆς ἐξησθενηκυίας φύσεως ὅπως φάλλει καὶ ὁ Ῥωμαῖος ποιητής, λέγων

«Cum gelidus crescit canis in montibus humer»

ἦτοι

«Ὅτε ὁ πάγος αὐξάνει ἐπὶ τῶν παλλεύκων ὄρεων.»

Ὡς τε ὁ νομιζόμενος οὗτος Πρίγκιψ Κάνινος εἶναι ὁ χειμὼν προσωποποιημένος, ὁ χειμὼν ὅστις ἄρχεται ὅταν οὐδὲν ὑπαλείπεται πλέον ἐκ τῶν τριῶν ὠρίων ὥρῶν, τοῦ ἡλίου ἀπωτιάτω ὄντος τῶν ἡμετέρων χωρῶν τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τῶν ὀρηκτικῶν τέκνων τοῦ βορρᾶ, ὅπως ὀνομάζουσιν οἱ ποιηταὶ τοὺς ἐκεῖθεν πνέοντας ἀνέμους, οἵτινες μαραίνουσι τὰς ὥραιας καὶ ἀνθηρὰς ἡμῶν ἐξοχὰς, καλύπτοντες αὐτὰς ὑπ' ἀνυποφόρου λευκότητος. Τοῦτο βεβαίως παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς τὴν μυθώδη εἰσβολὴν τῶν βορείων λαῶν εἰς Γαλλίαν, ἐνθα ἐξηφάνισαν πολυχρωμόν τινα σημαῖαν, δι' ἧς αὕτη ἐκοσμεῖτο, ἣν ἀντικαταστήσωσι τὴν λευκὴν τὴν κατακαλύψασαν ἀκολούθως ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ μυθώδους Ναπολέοντος. Περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ταῦτα πάντα εἰσὶν ἔμβλημα, σύμβολον τῶν πάγων οὗ· οἱ βόρειοι ἀνεμοὶ μᾶς κομίζουσι κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀντὶ τῶν θελκτικωτάτων ποικίλων χρωμάτων ἅτινα ὁ ἥλιος παράγει ἐν ταῖς χώραις ἡμῶν πρὶν ἢ παραγκλίνας ἀπομακρυνθῇ ἡμῶν, ὅτι ἐν γένει εἰσὶν ἀλληγορικαὶ εἰκόνες, ὧν τὴν ἐντελῆ πρὸς τοὺς εὐφυεῖς τῶν ἀρχαίων περὶ ἡλίου μύθους ὁμοιότητα διορθῇ τις εὐκόλως ὅσον ἐπιπόλαιος παρατηρητὴς καὶ ἂν ᾖ.

5. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς πάντοτε μύθους ὁ Ναπολέον ἔσχε δύο γυναῖκας, ὡς ὁ Ἥλιος. Αἱ δύο αὗται σύζυγοι τοῦ Ἡλίου ἦσαν ἡ Σελήνη καὶ ἡ Γῆ. Ἡ Σελήνη κατὰ τοὺς Ἑλλήνας, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Πλούταρχος ὁ γηραιὸς τῆς Χαίρωνείας φιλόσοφος, καὶ ἡ Γῆ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους· μὴ ληθμονώμεν ὁμῶς καὶ τοῦτο ὅτι ἐκ μὲν τῆς μιᾶς, ἦτοι τῆς Σελήνης, δὲν ἔλαβεν ἀπογόνους, ἐνῶ ἐκ τῆς ἐτέρας ἀπέκτησεν ἕνα μνηογενῆ υἱόν, τὸν μικρὸν Ὄρον, τὸν υἱὸν τοῦ Ὀσίριος καὶ τῆς Ἰσιδος, ἦτοι τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς, ὅπως ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ Θεολογίᾳ, εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Οὐραίου σελὶς 61 καὶ ἐφεξῆς. Ἡ Ἰνδοαγυπτιακὴ αὕτη ἀλληγορία, καθ' ἣν ὑπὸ μὲν τοῦ Ἡλίου ἐγονιμοποιήθη ὑπὸ δὲ τῆς Γῆς ἐτέχθη ὁ μικρὸς οὗτος Ὄρος (Horus), παριστᾷ τοὺς δημητριακοὺς καρπούς, καὶ δι' αὐτὸ βεβαίως ἔθεσαν τὴν γέννησιν τοῦ νομιζομένου υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος τὴν 20 Μαρτίου κατὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, διότι

τότε ἰδίᾳ οἱ καρποὶ οὗτοι λαμβάνουσι τὴν μεγίστην αὐτῶν ἀνάπτυξιν.

Ζ'. Λέγουσι, ὅτι ὁ Ναπολέον κατέπαυσε δεινὴν τινα μάστιγα, καταμαστίσασαν ἅπασαν τὴν Γαλλίαν καὶ καλουμένην "Γδραν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐξετάσωμεν καὶ τοῦτο μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε εὐθυδικίας καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος. "Γδρα σημαίνει, νομίζομεν, ὄφις, ὀλίγον δὲ διαφέρει περὶ τοῦ εἶδους, προκειμένου περὶ μυθολογίας, ἢ "Γδρα δὲ αὕτη εἶναι ὁ Πυθώνειος Δράκων, ἐρπετὸν μέγα, τὸ ἀντικείμενον τοῦ φόβου καὶ τρόμου τῆς Ἑλλάδος ὅλης, ἃν διεσκέδασεν ὁ Ἀπόλλων, φονεύσας τὸ θηρίον, (τοῦτο μάλιστα ἀναφέρεται ὡς τὸ πρῶτον ἀνδραγάθημα τοῦ Ἀπόλλωνος;) καὶ διὰ τοῦτο μᾶς λέγουσιν ὅτι ὁ Ναπολέον ἤρξατο τῆς βασιλείας του καταβαλὼν τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν ἐπίσης χιμαρικὴν ὡς καὶ ἡ λοιπὴ ἱστορία του. Γνωστὸν ἄλλως τε ὅτι ἡ λέξις révolution (ἐπανάστασις) περήχθη ἐκ τοῦ Λατινικοῦ revolutus ὅπερ σημαίνει συνεστραμμένος περὶ ἑαυτόν. Ἐννοεῖ λοιπὸν τὸν Πύθιον Δράκοντα καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Η'. Ὁ περιβόητος οὗτος μαχητὴς τοῦ 19. αἰῶνος εἶχε, λέγουσι, δώδεκα στρατάρχας τοῦ Κράτους του, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ πολυτρίθμου στρατοῦ του, καὶ τέσσαρας ἐν ἀργίᾳ. Οἱ δώδεκα πρῶτοι εἰσὶ βεβαίως τὰ δώδεκα Ζωδιακὰ σημεῖα βαίνοντα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ναπολέοντος Ἡλίου καὶ διοικοῦντα ἕκαστον μεραρχίαν τινα τῆς ἀναριθμήτου στρατιᾶς τῶν ἀστέρων (ὅπως καλοῦνται καὶ ἐν τῇ Γραφῇ ἔτι, οὐράνιος στρατιά) οἵτινες διακρινόμενοι κατὰ τὴν ἀστρονομίαν εἰς δώδεκα σωρείας ἢ μέρη ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰ 12 Ζωδιακὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Οὗτοι εἰσὶν οἱ δώδεκα στρατάρχαι, οἵτινες, κατὰ τὰ μυθώδη χρονικά τῆς Ἐποχῆς ἡμῶν, ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ Ναπολέοντος. Οἱ τέσσαρες δὲ ἄλλοι εἰσὶ πιθανῶς τὰ τέσσαρα κέντρα τοῦ ὀρίζοντος, ἅτινα πράγματι ἀκίνητα ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης συγκινήσεως τοῦ Σύμπαντος παρίστανται ἐξαιρετικῶς διὰ τῆς μὴ ἐνεργείας (non-activité) περὶ ἧς ἐνταῦθα πρόκειται. Οὕτως ἅπαντες οἱ στρατάρχαι αὐτοῦ, εἴτε ἐν ἐνεργείᾳ εἴτε μὴ, εἰσὶν ὄντα καθαρῶς συμβολικὰ μηδέποτε ὑπάρξαντα ὡς καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν.

Θ'. Μᾶς λέγουσιν ὅτι ὁ περίφημος οὗτος Ἀρχηγὸς τοσούτων ἐνδόξων καὶ ἀνδρείων στρατευμάτων, ἀφοῦ διέτρεξε νικηφόρος τὴν Μεσημβρίαν, ἀπώλεσε τὴν ἰσχύον καὶ ζωηρότητα αὐτοῦ εἰσδύ-

σας παραπολὺ εἰς τὸν Βορρᾶν. Οὐδὲν τούτου χαρακτηρίζει καλλίον τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ἥλιος λάμπει καὶ θερμαίνει εἰς Μεσημβρίαν, ψυχρὸς δὲ καὶ χλιαρὸς πάλυ ἀναφαίνεται εἰς τὸν Βορρᾶν, ὅπως λέγουσι καὶ περὶ τοῦ Ναπολέοντος; Ἀξιὸν παρατηρήσεως ὅμως εἶναι τοῦτο, ὅτι ὁ ἥλιος μετὰ τὴν ἐκρινὴν ἱσημερίαν χωρεῖ πρὸς βορρᾶν ἀπομακρυνόμενος τοῦ Ἰσημερινοῦ, μετὰ τριῶν δὲ περίπου μηνῶν πορεύει πρὸς τὰς χώρας ταύτας συναντᾷ τὸν βόρειον τροπικόν, ὅστις τὸν βιάζει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ αὐτὸς πρὸς Νότον, ἀκολουθοῦντα τὸν τροπικόν τοῦ Καρκίνου, ὄνομα ὅπερ ἀπέδωκαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ ὀρίζοντος ἵνα σημάνωσι τὴν ὀπισθοχωρητικὴν πορείαν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς Σφαίρας. Κατὰ τοῦτο ἐμιμήθησαν ἐξαιρετικὰ τὴν φαντασιώδη ἐκστρατείαν τοῦ Ναπολέοντος πρὸς Βορρᾶν, εἰς τὴν Μόσχαν, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ταπεινωτικὴν καὶ ἐξευτελιστικὴν ὑποχώρισιν αὐτοῦ. Ὡστε ὅσα μᾶς διηγοῦνται περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ ἀποτυχιῶν τοῦ παραδόξου τούτου μαχητοῦ εἰσὶν ἅπαντα ἀλληγορικοὶ ὑπαινιγμοὶ τῆς πορείας τοῦ ἡλίου.

Γ. καὶ τελευταῖον ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἀνάγκην οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως ὁ ἥλιος ἀνατελλεῖ ἐξ Ἀνατολῶν καὶ δύει πρὸς Δυσμᾶς, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει. Εἰς τοὺς κατοίκους ὁμοῦς τῶν περαλίων μερῶν φαίνεται οἷον εἰ ἐγειρόμενος τὴν πρωΐαν ἐκ τῶν πρὸς ἀνατολὰς θαλάσσων, καὶ βυθιζόμενος τὸ ἑσπέρας εἰς τὰ χρυσαίζοντα νέφη καὶ τὰ σπινθηροβολοῦντα κύματα τῆς Δύσεως. Οὕτω τοῦλάχιστον περιγράφουσιν ἡμῖν ὅλων τῶν αἰώνων οἱ Ποιηταὶ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου φωστήρος τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ ἐννοῶμεν ὁτάκις μᾶς διηγοῦνται ὅτι ὁ Ναπολέον ἦλθεν ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν θαλάσσων (τῆς Αἰγύπτου) ἵνα βασιλεύσῃ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ὅτι ἀπώλετο, ἐτθέσθη εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Δύσεως (ἀγίαν Ἐλένην) μετὰ δωδεκαετῆ βασιλείαν, ἥτις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ τὰς 12 ὥρας τῆς ἡμέρας καθ' ἃς ὁ ἥλιος φωτίζει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Δὲν ἐβασίλευσεν ἢ μίαν μόνον ἡμέραν, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῶν Νέων Μεσσηνιακῶν διηγημάτων περὶ τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ περιγράφει, τὴν ἀνύψωσιν, τὴν κλίσιν καὶ τὴν παρακμὴν αὐτοῦ, ὁ θελκτικὸς οὗτος ποιητὴς, ἀποδείκνυσι σαφέστατα ὅτι δὲν εἶδε καὶ οὗτος ὡς καὶ ἡμεῖς, ἐν τῷ Ναπολέοντι ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἡλίου. Καὶ δὲν ἐννοεῖ βεβαίως ἄλλο τι, ὡς

ἀπεδείχθη τρανώτατα ἤδη, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς καὶ τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς, τὰς δύο συζύγους, τοὺς δώδεκα στρατάρχας καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. — Ἀπεδείχθη προσέτι, ὡς ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, τῶν χωρῶν ὅθεν ἦλθε νὰ βασιλεύσῃ, τοῦ χρόνου ὃν ἐδαπάνησεν ἵνα διατρέξῃ αὐτάς, τῶν χωρῶν ἐν αἷς ἐβασίλευσε καὶ ἐκείνων ἐνθα ἐσβέσθη ὡχρὸς καὶ ἐστερημένος τοῦ στέμματος αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐνδοξὴν παρείαν του, ὡς λέγει καὶ ὁ Καζεμίρ Δελαβίν, ἀπεδείχθη, λέγομεν, ἐξ ὧν αὐτῶν ὅτι ὁ νομιζόμενος ἥρωες τοῦ αἰῶνός μας εἶναι ἰπρόσωπον ἀλληγορικόν, οὗτινος ἅπαντα τὰ προσόντα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Ἡλίου, καὶ κατὰ συνέπειαν Νὰ πολέων ὁ Βοναπάρτης, περὶ οὗ τοσαῦτα ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν, δὲν ὑπῆρξε ποτέ !!! Ἡ δὲ πλάνη δι' ἣν τοσοῦτοι τυφλῶς ἐκλίνουν τὸν αὐχένα προήλθεν ἀπὸ ἐν λάθος ἀπλούστατον ἀλλ' ἀσύγγνωστον, ἀπὸ ἐν quiproquo, (ἄλλ' ἀντ' ἄλλων), ἐξέλαβον δὲλ: τὴν μυθολογίαν τοῦ ἸΘ' αἰῶνος ἀντὶ ιστορίας.

Υ. Γ. Ἡδυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν πλείστας μαρτυρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θέσεως ἡμῶν, ἰδίᾳ αὐτάς τὰς λεγομένας Βασιλικὰς Διατάξεις, ἐν ἡ ἀληθὴς χρονολογία εἶναι ἐν πλήρει ἀντιτάσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ νομιζομένου Ναπολέοντος, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι τὰ ἄχρι τοῦδε ρηθέντα ἀρκοῦσι δεόντως ὥστε νὰ μὴ κάμωμεν χρῆσιν αὐτῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
Κ. Ι. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλλ. ΣΤ' καὶ Ζ').

— Κατ' ἀρχὰς μικροῦ ἐδέησεν, ὑπέλαβεν ὁ Λαμβέρτος νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ποσῶς. Ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξά τῶν ἀδελφῶν Ζολιζέρ ἐτρίζεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπιβατιῶν. Ἀναβὰς ἐκ τῆς ὑπισθίου μέρους αὐτῆς, κατώρθωσα μετὰ μεγάλου κόπου νὰ εἰσδύσω μέχρι τοῦ βάρους, καὶ δυνάμει τῶν γονάτων καὶ τῶν ἀγκῶνων νὰ καταλάβω μικράν τινα θέσιν μεταξὺ εἰκοσάδος

εὐτραφῶν γαιοκτημόνων, οἵτινες ἔφερον εἰς τοὺς βραχίονάς των τὸ φυτικὸν ἢ ζωϊκὸν φαινόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤλπιζον νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ μὲν ἐκράτει ὑπερμεγέλη στάχυν σίτου ὅστις ἠνόχλει τὸν γείτονά του· ὁ δὲ γιγαντώδης ἀρδευτήριον τῆς ἐπινοίας του· οὗτος μὲν κυψέλην μέλιτος, ἐκεῖνος δὲ τελειοποιημένον ὕψιον ἀρότρου, δι' οὗ ἠροτρίου τὰς κνήμας τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ καθημένου· ἄλλος δὲ, κλάδον συκαμινέας πλήρη μεταξοσκωλήκων, καὶ ἄλλος τερατῶδες κραμβολάχανον· ἐνὶ λόγῳ, ἦτο ἡ Κιβωτός τοῦ Νῶε, ὁ δὲ κατακλυσμός δὲν ἦτο μακράν. Μὲ ἀκούεις προσεκτικῶς, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Λαμβέρτου στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅπως μὴ πέσῃ. — Ὑπέστης, λέγεις, κατακλυσμόν· τῷ ὄντι, πολὺ ἔβρεξεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σου;

— ὦ! Θεέ μου! εἶσαι τι πλέον ἢ ἀφηρημένη, ἐφώνησεν ὁ Λαμβέρτος, στρέψας τὴν σύζυγόν του κατὰ πρόσωπον· τί λοιπὸν διαλογίζεσαι;

— Διατί μοὶ κάμνεις τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

— Διότι ἡ ἀπάντησίς σου εἶναι λίαν παράδοξος.

— Ποία ἀπάντησις;

— Σοὶ ὁμιλῶ περὶ φανταστικοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ σὺ μοὶ λέγεις ὅτι τῷ ὄντι ἔβρεξε πολὺ κατὰ τὴν ἐσπεριν. Ἀλλ' ἔκαμε, κάμνει καὶ θὰ κάμῃ τὸν ὠραιότερον καιρὸν τοῦ κόσμου ἀπόψε.

— Συγνώμην... ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή σας τόσον μ' ἐξέπληξε... καὶ ὕστερ, ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ λέγετε εἶναι τόσον παράδοξον, τόσον παράδοξον...

— Ἰδὲ τὸ παράδοξον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις ἐφάνη εὐχριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς συζύγου του. Εἰς τὴν ἄμαξαν τῶν ἀδελφῶν Ζολιζέρ εὗρίσκετο καὶ τις γαιοκτημὸν ὅστις ἐπίστευεν ἀδυστάκτως ὅτι θὰ λάβῃ τὸ χρυσοῦν ἀριστεῖον τὸ ὑποσχεθὲν κατὰ τὸ ἐνεστίως ἔτος εἰς πάντα ἀγρονόμον, ὅστις ἤθελε δυνηθῇ νὰ παρέξῃ ὑπερβολικὴν καὶ ἀσυνήθη εἰς τὰ ὄρνιθια εὐτραφίαν. Ἐφερε δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ ὄρνιθά τινα σταθμίζουσιν τοῦλάχιστον ὀκτὼ λίτρας. Εἰς τὰ δεξιὰ τούτου ἐκάθητο ἕτερός τις, κρεωπώλης, νομίζω, ὅστις ἔφερε κολοστιαῖον κῦνα τοῦ φοβερωτέρου εἶδους, μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀγριον, γέννημα ἑτεροειδοῦς συνδυασμοῦ. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐδείκνυν ὁδόντας ἱκανοὺς